

- Боленъ е: лежи вкжщи.
- Нѣмашъ ли по-голѣмъ братъ?
- На войната отиде.
- Какъ се казвашъ?
- Ласко.
- На колко години си?
- На одинайсеть.
- Можешъ ли да впрѣгашъ и да карашъ кола?
- Мога.
- Той ще дойде донѣкжде: ще пратимъ другъ да го замѣсти — каза кметътъ.

Войниците натовариха колата на Ласко. Той хвана здраво поводитѣ съ една ржка, стисна остена съ другата и тръгна въ военния ешелонъ по шосето отвънъ село.

Отначало малкото момче плахо се озърташе и гледаше това необикновено шествие на непознати хора, тръгнали Богъ знае накжде. Но присѣтствието на нѣколко негови по-стари съселяни го насърдаваше, сърдцето му започваше да бие спокойно, и то крачеше напредъ.

— Ласко, и ти ли ще дойдешъ на война? — думаше му стариятъ дѣдо Миронъ, който караше кола предъ неговата.

— И азъ — отвръщаше той.

— Не те ли е страхъ?

— Не!

Тѣ незабелязано се отдалечиха отъ Долна-бана, която се потули въ завоя, и предъ тѣхъ се откри хълмистото поле въ посока къмъ Самоковъ. Колитѣ вървѣха бавно, на еднакво разстояние една отъ друга. Наоколо бѣше пусто. Нѣмаше жива душа въ полето, освенъ тѣхъ. Въ въздуха тежеше нѣкакво напрежение: чувствуваше се, че се очаква война. Тревата въ малкитѣ поляни край пѣтя бѣше посърнала на мѣста отъ първата слана. Листата по шубрацитѣ бѣха изпѣстрени съ жълти кичури. Нѣмаше и птички: тѣ бѣха избѣгали на нѣкжде. На единъ завой само Ласко видѣ, прехвъркна